

Una Església que somia

Estimats diocesans,

La Sagrada Escripura recull, com a gènere literari, diversos somnis meravellosos. Els qui somien estan cridats a la felicitat. No ho dubto. Josep, fill de Jacob, el petit de dotze germans, era designat pels seus germans com «el somiador». El seu relat ens parla, justament, d'aquell que és capaç de fer un aprenentatge profund al llarg de la seva vida. Des de la traïció viscuda a mans dels seus germans, passant pel temps de creixement a la cort d'Egipte, fins a arribar a l'expressió del perdó i la misericòrdia envers aquells que el van allunyar de la seva família. Josep, «el somiador», és una invitació a no perdre mai l'esperança.

No voldria pas ara convidar-vos a negar una evidència tan gran com el somni. Tots somiem. Tampoc voldria endinsar-vos en el món de la interpretació dels somnis —art molt atractiu per a alguns—. M'agradaria que poguéssim adonar-nos que estem cridats a fer realitat somnis grans. I, més grans que els nostres somnis, n'hi ha un de molt especial: em refereixo al somni de Déu, un món nou on l'Amor és el pa nostre de cada dia. Voldria recordar —abans que seguíssiu llegint— que Déu és Aquell per a qui no hi ha impossibles.

Aquest somni de Déu ha estat relatat en altres ocasions. Em remeto al somni de Jacob, a l'Antic Testament, amb el qual s'expressa aquesta relació real i fluida amb Déu. Em recordo també del somni de Josep, que accepta Maria com a expressió d'un amor renovat, conscient i fidel. Aquest és el somni de Déu: un món refet per la medicina del perdó.

Això també té a veure amb l'Església. Ella, mare i mestra d'humanitat, no podrà ser mai la que està cridada a ser si oblida Déu i el seu somni. L'Església està cridada a somiar. Recordo que, quan estudiava al seminari, el cardenal italià Carlo Maria Martini, durant el Sínode dels Bisbes dedicat al continent europeu l'any 1999, rememorant les paraules del pastor Martin Luther King, defensor dels drets de la població negra als Estats Units, va expressar el seu somni per a l'Església: més col·legial, per tant, més fraternal; més juvenil, és a dir, amb un cor predisposat a viure en el present; i més dialogant, és a dir, més missionera i menys tancada en si mateixa. En tot cas, aquest somni vingué precedit per una reflexió pública molt interessant, a través d'uns escrits amb el filòsof contemporani Umberto Eco, sobre la creença dels qui afirmen no creure. Això ve a tomb, perquè els somnis veritables ens mouen vers el futur i, per tant, a sortir de nosaltres mateixos.

Una Església que somia, doncs, és una Església que s'implica amb totes les seves forces a fer realitat la voluntat de Déu i, per tant, surt d'ella mateixa. D'aquesta manera es pretén que Déu, i només Déu, ocupi el centre del que ella fa, diu i realitza. Recordo que ens remetem a un somni d'Amor —només d'Amor—, perquè Déu és Amor. Així de senzill.

Estimar és complex perquè xoquem molts cops amb els nostres límits. Estimar ens demana abandonar qualsevol mena de protagonisme.

Sant Joan Bosco, un testimoni ferm de la fe, va viure la seva missió immers en el somni de Déu. Sovint traslladava els seus nombrosos somnis personals en advertiments, però també en recomanacions i conviccions sobre Déu mateix. Una Església que somia és una Església que espera amb coratge que la presència de Déu sigui sempre transformadora. Creieu-me. L'Amor per a tota la humanitat transforma les nostres petiteses. Siguem els somiadors de Déu.

Amb la meva benedicció i afecte,

+ Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

Una Iglesia que sueña

Estimados diocesanos,

La Sagrada Escritura recoge, como género literario, diversos sueños maravillosos. Quienes sueñan están llamados a la felicidad. No lo dudo. José, hijo de Jacob, el menor de doce hermanos, era designado por sus hermanos como «el soñador». Su relato nos habla, precisamente, de aquel que es capaz de realizar un profundo aprendizaje a lo largo de su vida. Desde la traición sufrida a manos de sus hermanos, pasando por el tiempo de crecimiento en la corte de Egipto, hasta llegar a la expresión del perdón y la misericordia hacia aquellos que lo alejaron de su familia. José, «el soñador», es una invitación a no perder nunca la esperanza.

No quisiera ahora invitaros a negar una evidencia tan grande como el sueño. Todos soñamos. Tampoco quisiera adentraros en el mundo de la interpretación de los sueños —arte muy atractivo para algunos—. Me gustaría que pudiéramos darnos cuenta de que estamos llamados a hacer realidad grandes sueños. Y, más grande que nuestros sueños, hay uno muy especial: me refiero al sueño de Dios, un mundo nuevo donde el Amor es nuestro pan de cada día. Quisiera recordar —antes de que siguierais leyendo— que Dios es Aquel para quien no hay imposibles.

Este sueño de Dios ha sido relatado en otras ocasiones. Me remito al sueño de Jacob, en el Antiguo Testamento, con el que se expresa esa relación real y fluida con Dios.

Recuerdo también el sueño de José, que acepta a María como expresión de un amor renovado, consciente y fiel. Este es el sueño de Dios: un mundo reconstruido por la medicina del perdón.

Esto también tiene que ver con la Iglesia. Ella, madre y maestra de humanidad, nunca podrá ser la que está llamada a ser si olvida a Dios y su sueño. La Iglesia está llamada a soñar. Recuerdo que, cuando estudiaba en el seminario, el cardenal italiano Carlo Maria Martini, durante el Sínodo de los Obispos dedicado al continente europeo en el año 1999, rememorando las palabras del pastor Martin Luther King, defensor de los derechos de la población negra en los Estados Unidos, expresó su sueño para la Iglesia: más colegial y, por tanto, más fraterna; más juvenil, es decir, con un corazón predispuesto a vivir en el presente; y más dialogante, es decir, más misionera y menos encerrada en sí misma. En cualquier caso, este sueño vino precedido por una reflexión pública muy interesante, a través de unos escritos con el filósofo contemporáneo Umberto Eco, sobre la creencia de quienes afirman no creer. Esto viene al caso porque los sueños verdaderos nos impulsan hacia el futuro y, por tanto, a salir de nosotros mismos.

Una Iglesia que sueña, pues, es una Iglesia que se implica con todas sus fuerzas en hacer realidad la voluntad de Dios y, por tanto, sale de sí misma. De este modo se pretende que Dios, y solo Dios, ocupe el centro de lo que ella hace, dice y realiza. Recuerdo que nos remitimos a un sueño de Amor —solo de Amor—, porque Dios es Amor. Así de sencillo.

Amar es complejo porque muchas veces chocamos con nuestros límites. Amar nos pide abandonar cualquier clase de protagonismo.

San Juan Bosco, un firme testigo de la fe, vivió su misión inmerso en el sueño de Dios. A menudo trasladaba sus numerosos sueños personales en advertencias, pero también en recomendaciones y convicciones sobre Dios mismo. Una Iglesia que sueña es una

Iglesia que espera con valentía que la presencia de Dios sea siempre transformadora.
Creedme. El Amor para toda la humanidad transforma nuestras pequeñeces. Seamos los
soñadores de Dios.

Con mi bendición y afecto,

+ Daniel Palau Valero

Obispo de Lleida